

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 23.

9de juni 1895.

21de aarg.

Kamp med en ørn.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 ekshlr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekshlr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, jendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet jendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Anden aargang.

Zoogthvende læse.

Det niende bud.

II. Befalingen.

ABC-klassen: Til. 2, 4: „Enhver se ikke paa sit eget, men enhver ogsaa paa andres.“

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Gj. 1, 17: „Lær at gjøre godt, — søg ret, vis voldsmanden paa ret vei, skaf den faderløse ret, før enkers sag!“

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor og 1 Tim. 6, 6-8: „Gudsfrugt med nøjsomhed er en stor vinding; thi vi har intet bragt med til verden; det er da aabenbart, at vi heller ikke kan bringe noget ud derfra; men naar vi har søde og klæder, skal vi dermed lade os nøie.“

Wink.

„Men heller hjælpe ham, at han maa beholde sit ubeskaaret.“

(Abraham, Bbh. 8 og 9.)

To unge mennesker kom engang til en gudfrugtig olding ved navn Teodotus og beklagede sig for ham, idet de sagde: „Erværdige fader, hvorledes skal vi bære os ad med at vræbe de onde lyfter og aflægge de slemme vaner? Vi erkjender det syndige i dem; aanden er ogsaa villig, men hødet er strøbeligt.“ Da sagde oldingen til den ene yngling: „Prøv engang paa at rive det lille træ op, som staar derhenne, og som for ikke længe siden er plantet!“ Dette gjorde ynglingen med lethed; thi det var bare en alen høit og havde ikke slaaet dybe rødder. „Riv mig nu ogsaa det op, som staar ved siden af!“ vebblev oldingen. Ogsaa det gjorde ynglingen, men kun med anstrengelse og besværlighed; thi dette træ var større og sterkere end det første. „Riv nu ogsaa dette træ op af jorden!“ Det var et ældre træ af en mands høide og havde allerede slaaet dybe rødder. Ynglingen

spændte sine hænder omkring stammen og gjorde sig al mulig flid for at oprykke det. Hans ven kom ham til hjælp; men af deres anstrengelse og møde var forgæves — de kunde ikke rocke det af stedet. „Se her, kjære unge“, sagde nu den gamle, „disse træer er et billede paa vort hjertes onde lyfter. Saalange de endnu ikke har høvt tid til at rødfæste sig, kan en alvorlig vilje ved den Helligaands naade snart dempe og undertrykke dem; men naar de har slaaet dybe rødder i os, da er det svært, ja næsten umuligt at faa magt med dem. Strid og kæmp derfor alvorlig, mens I er unge, forat I kan vinde seier!“

— En ung mand kom engang til en af vore kirkefædre og klagede over, at han ikke kunde blive befriet fra de onde tanker. Da sagde oldingen: „Min søn, du kan ikke hindre fuglene i at flyve hen over dit hoved; men du kan aldeles hindre dem fra at bygge rede i dit haar. Kan du ikke ganske holde onde tanker ude, saa hold dem itomme, at de ikke bliver til gjerning. Lad de tanker, som falder dig ind, igjen falde ud; kommer de, saa lad dem atter flyve.“

— Der var engang en munk, som hver aften klagede over, at han var saa mat og træt. Abbeden eller forstanderen for klosteret spurgte ham en dag om aarsagen til hans klage. „At“, svarte han, „jeg har hver dag saa meget at gjøre, og mine kræfter vilde ikke strække til, hvis ikke Guds naade styrkede mig. Jeg har hver dag to falk og to harer at gjøre tamme, to spurbe at afrette, en drage at beseire, en løve at kue og en høg at passe og pleie.“ „Na“, svarte abbeden, „det er jo klager, som ingensteds har hjemme; saa mange forretninger paalægges intet menneske paa engang.“ „Alligevel, hr. abbed, forholder det sig med mig, som jeg har sagt. De to falk er mine pine; paa dem maa jeg nøie give agt, at de ikke skal forblindes af noget, som kan være til skade eller hinder for min satighed. De to harer er mine søbder; dem maa jeg holde tilbage, at de ikke løber efter slet vinding eller betræder syndens veie. De to spurbe er mine hænder; dem maa jeg slittig bruge og holde til arbejde, forat jeg kan mætte mig selv og mine nødlidende brødre. Dragen er min tunge; den maa jeg bestandig styre, forat den ikke skal tale usømmelige ord, ikke fordomme, bande eller spotte. Løven er mit hjerter, som jeg maa ligge i bestandig strid med, forat ikke hovmod og egenfjærighed skal opfylde det, men forat Guds Ånd kan bo og virke deri. Den høg, det er mit legeme, som snart er koldt, snart varmt, snart hungrikt, snart tørstigt, snart friskt, snart sgt, — med et ord, befinder sig i en tilstand, som kræver opmærksomhed, tilsyn og pleie. Alt dette udmatter mig hver dag.“ Med forundring hørte klosterforstanderen denne findrige og forstændige udlæggelse og sagde derpaa til ham: „Kjære broder, berksom alle

mennesker arbejdede og tjæmpede paa denne maade, da vilde tiden blive anendt bedre efter Guds vilje."

Lessons for the Sunday School

SECOND YEAR.

Twenty-second Lesson.

THE NINTH COMMANDMENT.

II. What God therein bids us do.

ABC Class: Phil 2 4: "Look not every man on his own things, but every man also on the things of others."

Catechism Class: Same as above and Is.

1. 17: "Learn to do well; seek judgment, relieve the oppressed, judge the fatherless, plead for the widow!"

Explanation Class: Same as above and 1 Tim 6. 6-8: "Godliness with contentment is great gain. For we brought nothing into this world, and it is certain we can carry nothing out. And having food and raiment, let us therewith be content."

SUGGESTIONS.

"But be ready to assist and serve him in the preservation of his own."

(Abraham, B. H. 8 and 9.)

He who would win secure victory over sin must win it in the thoughts of the heart.

— When Ulysses sailed past the isle of sirens, who had the powers of charming by their songs all who listened to them, and luring the sailors to destruction on the rocks, he heard the sorcerous music on shore, and to prevent himself and his crew from landing he filled their ears with wax, and bound himself to the mast with knotted thongs. Thus, according to the subtle Grecian story, he passed safely the fatal strand. But when Orpheus, the great musician, went by this same island, he set up better music than that of the sirens, enchanted his crew with a melody superior to the tempting song of the sea-nymphs, and so, without needing to fill his companions' ears with wax, or to bind himself to the mast with knotted thongs, he passed the sorcerous shore, not only safely, but with disdain.—Outwards restraints are useful, when temptation is to be overcome; but the inward power of a heavenly mind is better still.

— In Germany, during the campaign in Hesse in 1760, a captain of French dragoons was ordered out on a foraging expedition. He put himself at the head of his troop, and marched to the quarter assigned to him. It was a solitary

valley, in which hardly anything but woods was to be perceived. Finding in the midst of it a small cottage, he approached and knocked at the door. It was opened by an old and venerable man, with a beard silvered by age. "Father," said the officer, "show me a field where I may set my troop to forage in." The old man complied, and, conducting them out of the valley, after a quarter of an hour's march came to a fine field of barley. "Here is what we are in search of!" exclaimed the captain; "father, you are a true and faithful guide." "Wait yet a few minutes," replied the old man; "follow me patiently a little farther." The march was accordingly resumed, and at the distance of a mile they arrived at another field of barley. The troop immediately alighted, cut down the grain, trussed it, and remounted. The officer thereupon said to his conductor, "Father, you have given yourself and us unnecessary trouble; the first field was far better than this." "Very true, sir," replied the good old man, "but it was not mine."

— "It is a great blessing to possess what one wishes," said one to an ancient philosopher, who replied, "It is a greater blessing still not to desire what one does not possess."

Art thou poor, yet hast thou golden slumbers?
O sweet content!

Art thou rich, yet is thy mind perplexed?
O punishment!

Dost thou laugh to see how fools are vexed?
To add to golden numbers golden numbers?

O sweet content!

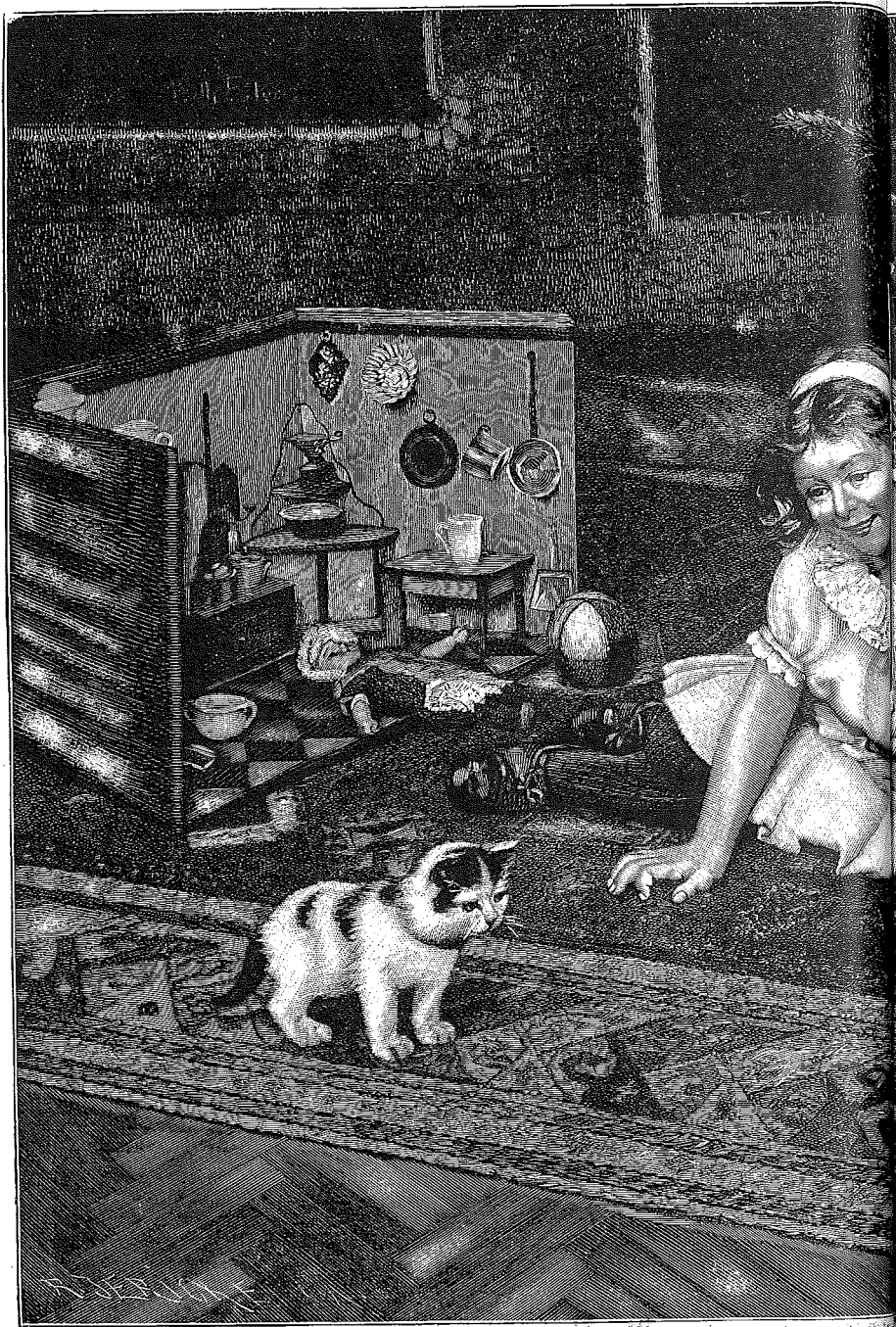
O sweet, O sweet content!

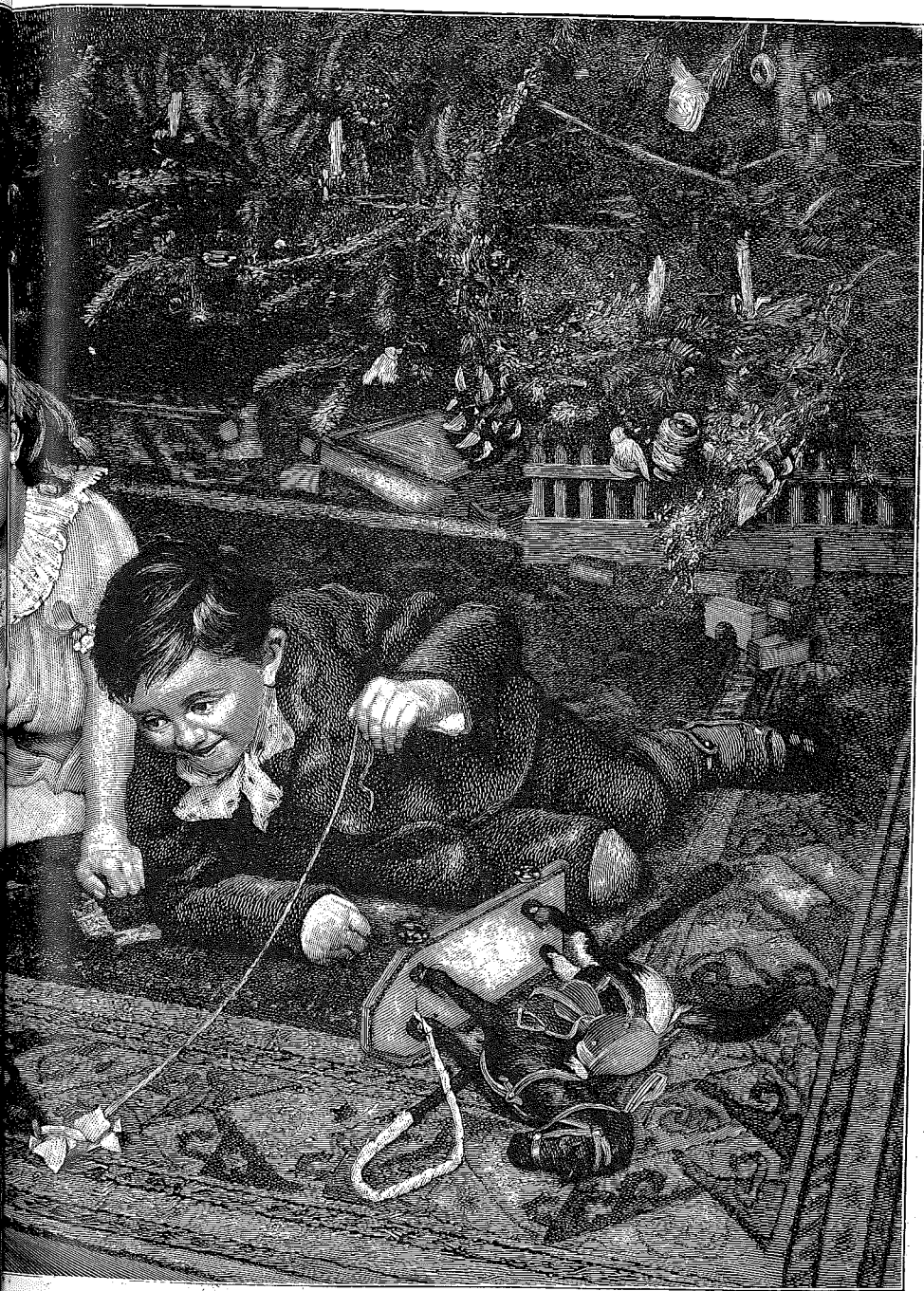
— Even as a fox is man; as a fox which, seeing a fine vineyard, lusted after its grapes. But the palings were placed at narrow distances, and the fox was too bulky to creep between them. For three days he fasted, and when he had grown thin, he entered into the vineyard. He feasted upon the grapes, forgetful of the morrow and of all things but his enjoyment; and lo, he had again grown stout, and was unable to leave the scene of his feast. So for three days more he fasted, and when he had again grown thin, he passed through the palings, and stood outside the vineyard, lean as when he entered. So with man; poor and naked he enters the world, poor and naked does he leave it, however grasping he may have been.

— The lives of saints pour silent contempt on gold.

— Agassiz used to say, "I have no time to get rich."

— That was great praise, though not intended as such, when the wicked Pope Leo the Tenth said of Martin Luther, "This German beast cares nothing for gold."

antepus.

Taterbarnet.

(Fortsættelse.)

vorledes skal vi faa dem med os? Vil du, at vi skal bære dem i forklædne?"

"Nei, jeg skal flette en kurv! Skjær endel kviste til mig, Josef, skal I faa se!"

Gutten gjorde straks, hvad hun bad ham om, og saa fatte hun sig i græsset og begyndte sit arbejde. Hun var meget flink til at bruge sine smaa fingre, og det varte ikke længe, før hun havde færdig en nydelig kurv. Hun fyldte den med sop; men der var saa mange, at der endnu blev staaende en hel del igjen.

"Doktoren er saa glad i sop!" bemærkede Josef.

"Doktoren? Det var godt, du sagde det! Kom lad os plukke et par kurve fulde til ham!" udbrød Mirjam. Hun blev saa lykkelig ved at kunne gjøre noget for doktor Helman, som hun var bleven saa glad i under sin sygdom. Iøvrig satte hun sig til at flette paany og havde efter en stunds forløb færdig et par endnu smukkere smaa kurve.

"Nei, hvor flink du er til at flette kurve!" udbrød Fridoline beundrende.

"Hos os forstaar hvert eneste barn sig paa det", svarte Mirjam i en vigtig tone.

Snart efter var de paa vei til dottorens hjem. Da de naaede frem, ringte de paa, og kofkepigen, som hed Salome, kom ud for at lukke op.

"Nei saa deilig sop!" udbrød hun fornøjet. "Og saa nydelige kurve."

"Dem har Mirjam flettet!" sagde Fridoline stolt af sin veninde.

"Nei er det den lille taterpige! Saa skal jeg altsaa engang faa se dig! Men gaa ind, børn og sæt eder. Fru Helman vil vist give eder lidt for eders bryderi!"

Mirjam blev rød og gjorde en afbergende bebølgelse. Hun havde paa sine bændringer ofte gaaet rundt med sin tamburin og indsamlet penge, naar hun havde danset; men denne gang havde hun slet ikke lyst paa nogen betaling. Doktoren havde været saa snild mod hende under hendes sygdom, og hun havde følt sig saa lykkelig ved til gjengjæld at kunne gjøre ham en glæde; men betaling vilde hun ikke have. Hun lod der-

for Josef og Fridoline prate med Salome og sneg sig lydløst ud af døren; men istedenfor at gaa ud paa veien tog hun den modfatte vei og befandt sig pludselig i haven.

Her var der en mængde smukke blomster, og Mirjam kunde ikke se sig møet paa al denne herlighed. Mens hun gik og beundrede blomsterne, kom hun i nærheden af et aabent vindu, hvorigjennem toner strømmede ud til hende, hvilke syntes hende ligesaa deilige som blomsterne. Hun trykkede sig tæt ind til husvæggen, hvor hun halvt skjultes af de tætte slyngplanter. Hun blev staaende og lytte. Naar hun hørte sig paa taaspidserne, kunde hun saavidt se doktorens og fru Helmans ansigt med de graa lokker. Den gamle dame sad foran pianofortet, mens hendes søn holdt sin violoncel mellem knærne og førte buen med stor sikkerhed. Mirjam kjendte kun sin stammes musik, som hun elskede lidenskabelig, men de vakre, vemodige toner fra violoncellen, og den gamle dames pianospil fortryllede hende aldeles; hun hørte sig stadig høiere og høiere mod vinduet for ikke at tabe en eneste tone. De to spillende havde ingen anelse om hendes nærhed. De fortsatte uforstyrret med sin musik, indtil den gamle frue med engang syntes, at der ligesom var noget, som skyggede for lyset. Hun vendte hovedet mod vinduet og fik til sin store forbauselse paa et lidet mørkt pigeansigt i det aabne vindu. Ogsaa dottoren vendte i det samme hovedet mod vinduet.

"Nei, er det ikke min lille taterpige?" udbrød han leende. "Kom ind, mit barn. Du kan gjerne klybe ind af vinduet!"

Mirjam fulgte opfordringen. Hun sølte sig vistnok noget ræd for den fremmede dame, men hendes lyst til at berøre de instrumenter, som havde kunnet fremkalde en saa herlig musik, var ubetvingelig. Hun hoppede ind, men blev derpaa staaende ubevægelig og vovede sig ikke længere.

"God dag, min lille", sagde fru Helman venlig, "det glæder mig, at du er saa frisk igjen og har kunnet gaa den lange vei hid."

Ved hendes venlige maade at tale paa blev Mirjam modigere og sagde: "Vi er her med sop til doktoren."

"Det kan jeg like, min lille hets! Saa du er bleven en liden smule glad i mig kanste?" sagde doktoren.

Mirjam vilde vist ikke lidt, at nogen anden kaldte hende for en liden hets, men naar

ordene kom fra doktoren, forstod hun deres betydning og greb lægens haand og bedæfede den med kys.

„Nu er det nok — nu er det nok“, sagde Helman og klappede Mirjams mørke hoved. „Et godt, taknemmeligt hjerte har du dog ialfald! Gid du blot ikke maa blive aldeles fordærvet, naar du vender tilbage til dine folk, blandt hvilke ikke egentlig dyden staar højt.“

„Vil Kapsels ikke beholde den stakkars lille hos sig da?“ spurgte den gamle dame.

„De er ikke rige, kjære mor, og det vil ikke falde dem saa let at have to børn istedenfor et. Og desuden er barnet vel af en natur, som elsker frihed; et indestængt liv indenfor de fire vægge vil vist ikke smage hende.“

Under denne samtale, som Mirjam ikke forstod, havde taterpigen sneget sig hen til pianofortet og forsigtig som en kat stukket sin ene haand hen paa dette for at undersøge, hvorledes de hvide og sorte smaaftaver kunde frembringe saadan musik. Hun trykkede sine brune fingre mod tangenterne, og henrykt over de toner, hun derved frembragte, brast hun i en heftig latter.

„Ser du, mor“, udbrød doktoren leende, „hun er jo født til at være musiker. Du kan gjerne trykke paa med begge hænder, min lille! Er det ikke smukt? Naar jeg faar tid, tror jeg, at jeg vil undervise dig i musik.“

„Musik er vel det, vi mindst behøver at lære hende“, sagde den gamle dame, „det er vel mange andre ting, som hun mere trænger til at faa undervisning i. Lediggang er aldrig god, — jeg maa tale med Lisbet Kapsel derom.“

9de Kapitel.

En underholdning mellem mor og søn. — Fru Helman hos mor Lisbet. — Mirjams tal.

Doktoren pleiede om aftenen at læse sine aviser, og mens han gjorde det, snakkede han baade om det ene og det andet med sin mor, som pleiede at sidde med sit haandarbejde ved samme bord og altid var oplagt til en pasfiar. Men denne aften var hun optaget af sine tanker og svarte hverken paa hans lovtaler over den deilige søp eller meddelelsen om, at det nye rosentræ havde faaet sine første knopper. Han saa forbausset paa hende. Var hun syg? Eller var der noget, som bedrøvede hende?

„Mor“, sagde han, idet han bøjede sig mod hende. „Hvad vil du, kjære Paul?“ spurgte hun, idet hun for op af sine grublerier.

„Jeg skulde have lyst til at vide, hvad det er, som saaledes optager dine tanker, mor. Du hører jo slet ikke paa, hvad jeg taler til dig.“

„Jeg maa tænke paa det lille taterbarn, som var hos os idag. Jeg kan ikke sige, hvorledes hun fyldte mig med medlidighed.“

„Det samme har været tilfælde med mig, — saa mødes altsaa vore tanker.“

„Jeg skulde have lyst til at lære hende nøiere at kjende“ vedblev den gamle dame, „hun har tydeligvis et varmt hjerte; thi hun er saa taknemmelig for den venlighed, som du har vist hende. Hendes smaa kurve vidner om en nethændthed og en god smag, som visse ikke findes hos alle hendes stammefæller. Og saa har hun saadanne livlige, flege øine. Det vilde være sørgeligt, om hun skulde komme til at vende tilbage til disse landsfrygere, som leber af tyveri og lediggang.“

„Du har ret, mor! Maaſte Kapsels ogsaa vil beholde hende; de synes at have faaet hende saa kjær, især Fridoline.“

„Ja, men det hjælper vel lidt, om Fridoline er glad i hende, det kommer vel her mest an paa bedstemoderen, tænker jeg.“

„Det er sandt. Men den gamle er desværre meget vaklende i sine meninger i saa henseende. Snart beklager hun i sterke udtryk Mirjams skjæbne og har lyst til at gjøre alt muligt for hende, snart jamrer hun sig over de høje priser og alle de omkostninger, som det fremmede barn bringer dem. De er jo heller ikke rige.“

„Det behøver vel heller ikke at være nogen hindring for dem, — jeg fandt vel altid i mit forraadskammer de nødvendige klæder til det lille taterbarn og kunde af og til sende en tønde poteter og endel mel til dem, saa hjalp det nok. Naar Mirjam bliver ældre, kan hun arbejde og selv tjene sit underhold. Jeg vil imorgen gaa til mor Lisbet og se, om det ikke skulde lade sig ordne.“

(Fortsættes.)

